

Секція 22. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

СТРАТЕГІЧНІ АСПЕКТИ ДОСЯГНЕННЯ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Білоножко М.М., гр. рЕП-41

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **О.М. Колмакова**
Харківський національний університет будівництва та архітектури

В умовах подальшого розвитку ринкових відносин в Україні для успішного здійснення менеджменту і аудиту важливого значення набуває аналіз фінансових результатів і фінансового стану підприємства. Фінансовий стан підприємства характеризує його фінансова стійкість, яка пов'язана з рівнем платоспроможності, фінансовою незалежністю і конкурентоспроможністю.

Для підтримання фінансової стійкості підприємства необхідно використовувати фінансову стратегію, задля уникнення підприємством в майбутньому неспроможності, банкрутства та інших негативних наслідків

Стратегія підприємства повинна спрямовуватися на розподіл фінансових ресурсів, які надходять у його розпорядження або є у нього з метою досягнення високих результатів фінансово-господарської діяльності і забезпечення фінансової стійкості.

На основі розробленої фінансової стратегії потрібно забезпечити фінансову стійкість підприємства, тобто: щоб стабільно реалізовувалась продукція підприємства, своєчасно надходила оплата за неї від дебіторів, а отриманих коштів було достатньо для виконання зобов'язань із бюджетом, постачальниками, кредиторами, працівниками.

Управління фінансовою стійкістю – це діяльність вищого управлінського персоналу підприємства, яка полягає у забезпеченні стійкості фінансового стану підприємства у довгостроковій перспективі за рахунок високої частки власного капіталу у загальній сумі джерел фінансових ресурсів підприємства.

Стратегія управління фінансовою стійкістю має відповідати вимогам антикризового управління фінансами підприємства і передбачати раціоналізацію обігу обігових засобів та оптимізацію структури джерел їх фінансування; забезпечення необхідного рівня самофінансування свого виробничого розвитку за рахунок прибутку, ефективної амортизаційної політики; забезпечення найефективніших умов і форм залучення позикових коштів відповідно до потреб підприємства.

ТРАНСФОРМАЦІЯ ПІДПРИЄМСТВ У РИНКОВІЙ ЕКОНОМІЦІ

Вавренюк Ю.А., гр. Ф-37

Науковий керівник – ст. викл. **В.М. Лачкова**
Харківській державний університет харчування та торгівлі

Процес ринкової трансформації економіки України об'єктивно супроводжується виникненням і поширенням підприємництва як головного структуроутворюючого елементу ринкового середовища. Підприємницький сектор створює сприятливі умови для становлення реальних ринкових економічних відносин, реалізації прав власності, розвитку особистої ініціативи, активізації економічних інтересів.

Сьогодні акціонерні товариства відіграють важливу роль в економічному розвитку будь-якої держави. В Україні останніми роками не лише зростає загальна кількість акціонерних товариств – 34761 станом на жовтень 2011 року, – а й їхня питома вага у загальному обсязі виробництва продукції, надання послуг і виконання робіт. Так, за питомої ваги акціонерних товариств серед промислових підприємств у розмірі 14,6% вони забезпечують 63% усього промислового виробництва.

Акціонерне товариство для ринкової економіки є найприйнятнішим видом підприємницького об'єднання, оскільки найповніше забезпечує функцію концентрації й централізації капіталу і його подальшого використання.

Одним з основних і найбільш радикальних напрямів фінансового оздоровлення підприємства є пошук внутрішніх резервів збільшення прибутковості виробництва і досягнення безбиткової роботи за рахунок більш повного використання виробничої потужності підприємства, підвищення якості і конкурентоспроможності продукції, зниження її собівартості, раціонального використання матеріальних, трудових і фінансових ресурсів, скорочення непродуктивних витрат і втрат.

Основну увагу при цьому необхідно приділити питанням ре-сурсозбереження: впровадженню прогресивних норм, нормативів і ресурсозберігаючих технологій, використанню вторинної сировини, організації діючого обліку і контролю за використанням ресурсів, вивченню і впровадженню передового досвіду в здійсненні режиму економії, матеріального і морального стимулювання працівників за економію ресурсів і скорочення непродуктивних витрат і втрат.